

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) O. N.**, a **b) K. N.**, oba zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 7, Oveňecká 78/33, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 3. 2020, č. j. 32 Az 1/2019-91,

t a k t o :

Návrh žalobců na vydání předběžného opatření ze dne 15. 4. 2020, jímž by se žalovanému uložilo, aby do pravomocného rozhodnutí o této kasační stížnosti strpěl pobyt žalobců v pobytovém středisku a poskytl jim základní hmotné zabezpečení, **se z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 3. 2020, č. j. 32 Az 1/2019-91, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2018, č. j. OAM-558/ZA-ZA11-ZA10-2018. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Společně s podáním kasační stížnosti stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud vydal předběžné opatření, kterým by žalovanému, respektive jeho organizační složce, uložil, aby strpěl ubytování stěžovatelů v pobytovém středisku do okamžiku pravomocného rozhodnutí o podané kasační stížnosti.

[3] V odůvodnění návrhu stěžovatelé tvrdí, že byli v zemi původu oběťmi brutálního násilí. Stěžovatelka a) je matka samoživitelka s nezletilým synem [stěžovatel b)], který v místě aktuálního pobytu plní povinnou školní docházku. Stěžovatelka a) je ve velmi špatném zdravotním stavu, trpí cukrovkou, chronickou hepatitidou, gastritidou, anémií a dalšími problémy, které omezují její pracovní schopnost. Stěžovatelé po dobu řízení o jejich azylové žádosti a řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného pobírali dávky podle

zákona o azylu, ze kterých ovšem nebylo možné našetřit si na nájemné a další výdaje související s přechodem do soukromého (komerčního) ubytování. Ještě před jednáním ve věci před krajským soudem pracovníci Správy uprchlických zařízení (dále jen „SUZ“) stěžovatelce a) sdělili, že po vynešení rozsudku bude muset pobytové středisko opustit.

[4] Situaci stěžovatelů komplikuje i skutečnost, že pronajímatelé nejsou ochotni poskytovat ubytování cizincům, tím spíše pokud se nemohou prokázat ani potvrzením o strpění. K získání tohoto potvrzení je podle § 78b odst. 4 písm. c) zákona o azylu potřeba mít již platné potvrzení o ubytování. I kdyby stěžovatelé toto potvrzení získali, jedná se o potvrzení vystavené jen na krátkou dobu, což pronajímatele odrazuje od uzavření nájemní smlouvy. Stěžovatelé také dosud neobdrželi žádný příspěvek podle § 78d zákona o azylu. O příspěvek podle odstavce 2 tohoto ustanovení žádost podat nemohou, což dokládají vyjádřením sociální pracovnice Organizace pro pomoc uprchlíkům. Z tohoto vyjádření se podává, že praxe žalovaného je v současnosti taková, že žádost o předmětný příspěvek lze podat teprve tehdy, kdy má žadatel potvrzené ubytování mimo pobytové středisko; žadatelům ubytovaným v pobytovém středisku žádost „nenaberou“. Stěžovatelé tak mohou dostat pouze příspěvek ve výši životního minima podle § 78d odst. 6 zákona o azylu, tato částka však pokryje pouze nákup potravin, nikoli však kauci na ubytování a nájemné, a navíc nebude stěžovatelce a) vyplacena ihned.

[5] Stěžovatelé tvrdí, že vyloučení z pobytového střediska by pro ně znamenalo nutnost přebývat na ulici, což by znamenalo vážnou újmu na zdraví, v krajním případě též ohrožení života stěžovatelky a). Bylo by též v rozporu s nejlepšími zájmy dítěte, a to tím spíše v době současného šíření pandemie nemoci COVID-19. Nemožnost setrvat v pobytovém středisku by pro stěžovatele znamenala i újmu v právu na spravedlivý proces, zejména právu na přístup k soudu a efektivní využití opravného prostředku (kasační stížnosti), neboť by nemohli přebírat poštovní zásilky; v této souvislosti odkázali na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *M. S. S proti Belgii a Řecku*, ze dne 21. ledna 2011, č. stížnosti 30696/09, a rozsudek téhož soudu ve věci *Budrevich proti ČR* ze dne 17. 10. 2013, č. stížnosti 65303/10). Ukončení pobytu stěžovatelů v pobytovém středisku konečně není v souladu se zájmem státu na zachování veřejného pořádku a předcházení bezdomovectví. Z výše uvedených důvodů mají stěžovatelé za to, že neposkytnutím ubytování by u nich došlo ke vzniku vážné újmy ve smyslu § 38 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Podle stěžovatelů je současná praxe žalovaného taková, že ve většině případů umožní osobám setrvat v pobytovém středisku po dobu dvou týdnů po doručení zamítavého rozhodnutí krajského soudu. V některých případech (rodiny s dětmi, senioři, osoby ve špatném zdravotním stavu) vyhoví opětovné žádosti cizinců o poskytnutí ubytování na dobu maximálně 1 měsíce. Dlouhodobé ubytování umožní pouze ve zcela ojedinělých případech, a to i přesto, že mu § 79 odst. 5 písm. e) zákona o azylu nedává možnost uvážit ohledně doby, na kterou ubytování povolí (uvádí, že ubytování je možno povolit „po dobu platnosti potvrzení o strpění na území“). Tato praxe pak osoby, které nemají možnost zajistit si ubytování samy, velmi psychicky zatěžuje.

[7] Stěžovatelé dále poukázali na skutečnost, že o žádostech podle § 79 odst. 5 zákona o azylu nevede žalovaný správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu, ačkoli výsledkem jeho

pokračování

posouzení je správní akt, kterým se v dané věci autoritativně zakládá právo žadatele na ubytování v pobytovém středisku. Žadatel tak především nemá možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí či uplatnit opravný prostředek. Stěžovatelé se domnívají, že takový postup je v rozporu s právními předpisy, neboť zákon o azylu je ve vztahu speciality ke správnímu řádu; na řízení o uvedené žádosti je tedy třeba bezesbýtku aplikovat správní řád. Žalovaný, respektive jeho organizační složka – SUZ, postupuje v rozporu s tímto názorem a efektivně znemožňuje jakoukoli kontrolu správnosti jeho uvážení i kontrolu dodržování základních zásad správního řízení. Stěžovatelé tedy nemají možnost zjistit, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jak je hodnotil, jsou tak v podstatě vydáni na milost a nemilost jeho absolutnímu správnímu uvážení. Vzhledem k tomu, že se jedná o základní životní potřebu, která jinak požívá poměrně silné právní ochrany (§ 2235 a násl. občanského zákoníku nebo § 208 odst. 2 trestního zákoníku), jeví se praxe žalovaného jako zcela nepřijatelná.

[8] Žalovaný ve vyjádření k předmětnému návrhu uvedl, že pobytové středisko podle zákona o azylu slouží k ubytování žadatele o mezinárodní ochranu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný může povolit poskytnutí stravy a ubytování v azylovém zařízení také dalším osobám, jedná se však pouze o možnost, nikoliv povinnost žalovaného (§ 79 odst. 5 zákona o azylu). Na toto ubytování tedy nevzniká právní nárok. Ke konkrétnímu případu stěžovatelů žalovaný uvádí, že se v pobytovém středisku nachází již od 17. 7. 2018 a jejich další předpokládaný pobyt je vázán na dobu trvání nouzového stavu. Žalovaný přiložil k vyjádření kopii dopisu adresovaného předsedovi Nejvyššího správního soudu, ve kterém ho informuje o přijatých opatřeních v souvislosti s vyhlášením stavu nouze v ČR, týkajících se ubytování osob strpěných na území dle zákona o azylu. SUZ již dne 12. 3. 2020 v přímé souvislosti s vyhlášením nouzového stavu rozhodla umožnit všem osobám ubytovaným v azylových zařízeních, které podaly v souvislosti s řízením o mezinárodní ochraně kasační stížnost, po celou dobu trvání nouzového stavu ubytování a související služby.

[9] Dále žalovaný odkázal na rozhodnutí vedoucího odboru práce s klienty SUZ ze dne 6. 3. 2020 o zřízení komise za účelem posuzování výjimek klientů v azylových zařízeních SUZ (dále jen „rozhodnutí SUZ ze dne 6. 3. 2020“) a pokyn ředitele SUZ o pohybu klientů SUZ ze dne 6. 3. 2020 (dále jen „pokyn ředitele SUZ ze dne 6. 3. 2020“). Žalovaný s vydáním předběžného opatření nesouhlasí, přičemž v této souvislosti odkazuje na možnost požádat o ubytování na výjimku podle § 79 odst. 5 zákona o azylu a možnost poskytnutí finančního příspěvku podle § 78d odst. 6 zákona o azylu.

[10] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.*

[11] Pravomoc Nejvyššího správního soudu vydat předběžné opatření i v řízení o kasační stížnosti byla konstatována již v usnesení tohoto soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, č. 910/2006 Sb. NSS. Pro takový postup musí být dle citovaného usnesení kumulativně splněny tyto podmínky: „1) podaná kasační stížnost, řízení

o níž nebylo zastaveno, a to zásadně včetně kasační stížnosti mající vady, s výjimkou takových vad, že by z povahy věci bránily o předběžném opatření rozhodnout (...); vadu bránící o předběžném opatření rozhodnout se soud pokusí odstranit, jde-li o vadu odstranitelnou, a pokud se mu to podaří, o předběžném opatření poté rozhodne, jakmile to bude možné; 2) návrh na vydání předběžného opatření; 3) potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu; 4) podané vyjádření ostatních účastníků k návrhu na vydání předběžného opatření, je-li takového vyjádření potřeba [...]. Tyto podmínky jsou aplikovatelné i na nyní posuzovaný případ.

[12] V citovaném rozhodnutí se soud detailně zabýval i výkladem klíčového pojmu „*vážná újma*“, který je *“nutno vykládat relativně autonomně a izolovaně od předběžného posuzování (přesněji řečeno odhadování) budoucí úspěšnosti navrhovatele předběžného opatření v řízení ve věci samé. Vážnou újmu je v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka - soukromé osoby uložena povinnost správnímu orgánu, nutno rozumět zejména takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených [...]. V praxi půjde zejména o snahy správního orgánu proti vůli účastníka - soukromé osoby získat o účastníkovi informace, jež má k dispozici jen on, odejmout mu věci, které oprávněně drží či má v oprávněné detenci, či zabránit mu ve výkonu jeho práv nebo jej v něm citelně omezit (např. v právu užívat vlastněnou či pronajatou věc, v právu podnikat či provozovat jinou hospodářskou činnost)“.*

[13] Stěžovatelé podali kasační stížnost a návrh na vydání předběžného opatření. Splnili tedy první i druhou podmínku pro vydání předběžného opatření; splněna je i podmínka čtvrtá. Nejvyšší správní soud však neshledal naplnění třetí podmínky, tedy že by stěžovatelům hrozila bez zásahu soudu vážná újma, pro kterou by bylo nutno zatímně upravit jejich poměry.

[14] Stěžovatelé měli postavení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany pouze do skončení řízení o žalobě před krajským soudem. Jejich kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby sice má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 5 zákona o azylu), to ovšem neznamená, že by cizinci (stěžovatelům) v této fázi soudního přezkumu náleželo rovněž postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Cizinec je však oprávněn po dobu řízení o kasační stížnosti setrvat na území ČR (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3997/19). V tomto usnesení však Ústavní soud konstatoval, že cizinci na základě odkladného účinku kasační stížnosti svědčí postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany toliko pro účely setrvání na území; nelze tedy dovodit, že by tak tomu bylo i pro účely práva na zajištění ubytování a základního hmotného zabezpečení. Takový závěr by byl v rozporu se zněním zákona o azylu.

[15] Cizinec je tedy v rámci řízení o kasační stížnosti oprávněn pobývat na území ČR, a to na základě potvrzení o strpění na území dle § 78b zákona o azylu, podle kterého

pokračování

ministerstvo na žádost cizince rozhodne o jeho strpění na území na dobu nezbytně nutnou, pokud cizinec předložil náležitosti uvedené v odstavci 4. O strpění na území vydá ministerstvo cizinci potvrzení o strpění na území, ve kterém vyznačí dobu strpění na území.“ Podle odstavce 4 tohoto ustanovení je cizinec povinen k žádosti o strpění na území nebo prodloužení doby strpění na území povinen a) předložit cestovní doklad, je-li jeho držitelem, b) předložit doklad o včas podané kasační stížnosti s návrhem na přiznání odkladného účinku nebo při prodloužení doby strpění doklad o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti a doklad o tom, že řízení o podané kasační stížnosti dosud pravomocně neskončilo, a c) doložit adresu místa hlášeného pobytu na území.

[16] Žalovaný správně poukázal na to, že zákon o azylu jednoznačně stanoví, že právo na ubytování v pobytovém středisku a poskytnutí stravy mají pouze žadatelé o udělení mezinárodní ochrany (§ 79 odst. 3). Ministerstvo však může povolit poskytnutí stravy a ubytování v azylovém zařízení i cizinci, který je strpěn na území podle tohoto zákona, a to po dobu platnosti potvrzení o strpění na území [viz písm. 79 odst. 5 písm. e)]. Je tak na uvážení správního orgánu, zda takovému cizinci ubytování a stravu poskytne či nikoliv.

[17] V této souvislosti žalovaný soudu doložil vnitřní předpisy SUZ, které upravují postup této organizační složky při posuzování žádostí o poskytnutí ubytování podle § 79 odst. 5 zákona o azylu, a to rozhodnutí SUZ ze dne 6. 3. 2020 a pokyn ředitele SUZ ze dne 6. 3. 2020. Z těchto interních aktů se mimo jiné podává, že požádá-li cizinec o poskytnutí ubytování „na výjimku“, věc posuzuje čtyřčlenná komise, která jedná korespondenčně a zasedá zpravidla první pracovní den po podání žádosti (čl. 2 a čl. 4 odst. 1 a 2 rozhodnutí SUZ ze dne 6. 3. 2020, čl. 12 odst. 1 pokynu ředitele SUZ ze dne 6. 3. 2020). Stanoviska členů uvedené komise se závěrečným doporučením předává předseda komise vedoucímu odboru práce s klienty k posouzení (čl. 4 odst. 4 a 5 a čl. 6 odst. 1 rozhodnutí SUZ ze dne 6. 3. 2020). Mezi kritérii, která komise váží při hodnocení žádosti o výjimku, jsou pak zejména vážná zdravotní situace, skutečnost, zda o výjimku žádá rodina, jejíž člen plní povinnou školní docházku (zde je zohledňován zájem dítěte na dokončení alespoň daného pololetí) a ekonomická situace žadatele (čl. 5 odst. 2 rozhodnutí SUZ ze dne 6. 3. 2020). Konečně, podle čl. 6 odst. 2 rozhodnutí SUZ ze dne 6. 3. 2020 platí, že do okamžiku vyřízení žádosti vedoucím odboru práce s klienty platí u každého žadatele o výjimku dočasná výjimka udělená v souladu s pokynem ředitele SUZ ze dne 6. 3. 2020. Podle čl. 13 odst. 1 písm. b) tohoto pokynu pak platí, že vedoucí odboru, případně pověřený pracovník stálé služby zajistí, aby na základě vlastního písemného sdělení ubytoval bezplatně (na výjimku) osobu, která požádala o ubytování v azylovém zařízení, nemá nárok na ubytování podle písm. a) tohoto ustanovení (tj. není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany), ale patří mezi osoby, kterým lze poskytovat ubytování na výjimku podle § 79 odst. 5 zákona o azylu a které dosud nebyl sdělen výsledek posouzení žádosti o tuto výjimku. Lze tedy říci, že podání žádosti o výjimku podle § 79 odst. 5 zákona o azylu má v souladu s výše citovanými ustanoveními vnitřních předpisů SUZ jakýsi „odkladný účinek“, není-li zjevně neopodstatněná (viz čl. 13 odst. 3 pokynu ředitele SUZ ze dne 6. 3. 2020); žadatel tedy do vyřízení jeho žádosti může setrvat v daném azylovém zařízení.

[18] Nejvyšší správní soud má rovněž za prokázané, že stěžovatelé mohou setrvat v pobytovém středisku bez jakýchkoli podmínek nejméně do konce nouzového stavu

vyhlášeného vládou ČR. O tom byli informováni sdělením SUZ ze dne 29. 4. 2020. Stěžovatelé tedy v návaznosti na udělení této výjimky mohli (a měli) požádat o potvrzení o strpění na území podle § 78b zákona o azylu, kde by jako místo hlášeného pobytu uvedli konkrétní pobytové středisko. V návaznosti na to mohli požádat o finanční příspěvek podle § 78d odst. 6 citovaného zákona. Podle tohoto ustanovení, cizinci, který je strpěn na území a je bezplatně ubytován v azylovém zařízení, kde se neposkytuje strava, ministerstvo poskytne finanční příspěvek ve výši odpovídající částce životního minima cizince a společně s ním posuzovaných osob po dobu jeho ubytování v azylovém zařízení. Ustanovení § 42 odst. 4 a 5 se použijí obdobně. Finanční příspěvek podle odstavce 2 v takovém případě poskytnout nelze. Smyslem citovaného ustanovení je bezpochyby umožnit cizincům v nepříznivé ekonomické situaci překlenout dobu, po kterou jsou ještě oprávněni na území ČR pobývat, přičemž § 78d odst. 6 zákona o azylu nedává žalovanému na výběr, zda tento finanční příspěvek poskytne, ale ukládá mu povinnost jej poskytnout každému cizinci, který je na území ČR strpěn a je v azylovém zařízení bezplatně ubytován.

[19] Z toho, co bylo uvedeno výše, je zřejmé, že po dobu (dosud trvajícího) nouzového stavu je ubytování stěžovatelů v azylovém zařízení opatřením SUZ zajištěno, a to včetně poskytování finančního příspěvku. Nicméně i poté, co bude nouzový stav zrušen, právní řád ve spojení s interními normativními akty SUZ, které konkretizují oprávnění příslušné organizační složky žalovaného poskytnout ubytování „na výjimku“ podle § 79 odst. 5 o azylu, poskytuje stěžovatelům reálnou a efektivní možnost, jak tvrzené nepříznivé situaci předejít – zde žádostí o poskytnutí ubytování podle posledně citovaného ustanovení a žádostí o finanční příspěvek podle § 78d odst. 6 zákona o azylu, ze kterého by po dobu ubytování v pobytovém středisku mohli hradit náklady stravování. Ve vztahu k uplatnění uvedeného postupu, tedy k podání žádosti o výjimku a žádosti finanční příspěvek, případně k jejich výsledku, stěžovatelé toliko uvedli, že dosud žádný příspěvek neobdrželi. Neuvádějí, že by zmiňované žádosti podali a nebylo jim vyhověno.

[20] Jakkoliv soud chápe, že se stěžovatelé se nachází v nelehké životní situaci, nemůže za daného stavu návrh na vydání předběžného opatření posoudit věcně. Soudní ochrana je ochranou *ultima ratio* a může nastoupit pouze tam, kde navrhovatelé bezúspěšně vyčerpali prostředky, které jim k ochraně jejich práv poskytují normy v oblasti veřejné správy. Jinými slovy, zásah soudní moci je možný pouze v případě, kdy by stěžovatelé bezúspěšně využili shora popsanych prostředků k zajištění svého ubytování a obživy. Nic takového ovšem stěžovatelé v dané věci netvrdí a nevyplývá to ani z vyjádření žalovaného. Lze tedy stěžovatelům doporučit, aby u SUZ podali žádost o poskytnutí výjimky podle § 79 odst. 5 zákona o azylu a na soud se případně obrátili až poté, nebude-li jim vyhověno; tím samozřejmě kasační soud nikterak nepředjímá, jak by o (novém) návrhu na vydání předběžného opatření rozhodl.

[21] Z výše uvedených důvodů je nyní taktéž nadbytečné zabývat se možnou újmou na procesních právech stěžovatelů v případě jejich vyloučení z pobytového střediska, neboť té mají (minimálně dočasně) možnost zabránit podáním žádosti o výjimku. O tom, že stěžovatelé nejsou momentálně nijak kráceni na právu na spravedlivý proces, ostatně svědčí skutečnost, že včas podali kasační stížnost a požádali o ustanovení zástupce soudem; Nejvyšší správní soud přitom této žádosti vyhověl usnesením ze dne 30. 4. 2020, č. j. 3 Azs

pokračování

131/2020-24. Ze stejného důvodu je rovněž bezpředmětné, zabývat se tvrzenými deficitem mechanismu posuzování žádostí o výjimku.

[22] Nejvyšší správní soud samozřejmě nepřehlédl fakt, že v usnesení ze dne 18. 3. 2020, č. j. 3 Azs 28/2020-73, obdobné žádosti o nařízení předběžného opatření žadatelů o mezinárodní ochranu vyhověl, přičemž uvedený postup byl tímto soudem následován i v několika dalších rozhodnutích. Tato rozhodnutí ovšem výslovně reflektovala aktuální a zcela mimořádnou situaci pramenící z příčin a důsledků vyhlášeného nouzového stavu, kdy Nejvyšší správní soud považoval za nutné odhlédnout od výše vyložených požadavků na aktivní přístup žadatelů o mezinárodní ochranu při zajištění jejich ubytování a obživy. Jak vyplývá z odst. [22] a [23] odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud s ohledem na tehdejší v podstatě bezprecedentní skutkovou i právní situaci netrval na vyčerpání mimosoudních možností ochrany žadatelů, neboť reálně hrozilo, že bez jeho bezodkladného zásahu může reálně dojít k těžké újmě na straně těchto osob. Tato specifická situace však již s vysokou pravděpodobností skončí ke dni 17. 5. 2020 (viz usnesení vlády č. 485 ze dne 30. 4. 2020 (in www.vlada.cz); do té doby jsou ubytování a obživa stěžovatelů zajištěny bez dalšího opatřením SUZ ze dne 12. 3. 2020, zmiňovaném v bodě [8] tohoto odůvodnění.

[23] Na základě uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro vydání stěžovateli požadovaného předběžného opatření nejsou za daného stavu splněny. Nezbylo mu proto, než tento návrh zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu